

Vanop de Maaskant gezien

GESPREK MET HUGO HAEGHENS

OVER HET PROGRAMMEREN VAN KUNST IN EEN CULTUURCENTRUM

Peter Anthonissen en Dries Moreels

De werking van het CC Maasmechelen springt op verschillende manieren in het oog: door zijn programmering hedendaagse dans, die gepaard gaat met een publicatiebeleid terzake, door zijn jazz- en kamermuziekconcerten, door zijn theaterluik met opvallend veel Nederlandse gezelschappen. Ook in een kunstencentrum zou deze programmering opmerkelijk zijn, maar, zo beklemtoont directeur Hugo Haeghens (44), dat is slechts een deel van zijn werk: 'Als cultuurcentrum heb je een dubbele uitdaging, die je als kunstencentrum niet hebt. Er komen nu elk jaar 25.000 à 30.000 mensen op onze programmering af, maar er zijn ook nog 50.000 à 60.000 mensen die bij ons gewoon hun ding komen doen, hun feesten, bals, cursussen organiseren enzovoort. CC Maasmechelen heeft als cultuurcentrum de vrijheid verworven om met kunst bezig te zijn in verstrengeling met de lokale gemeenschap. Onze investering in de actuele kunsten kan verantwoord worden, precies omdat het cultuurcentrum op zo'n brede basis werkt en iedereen er terecht kan.'

Daar komt dan nog eens bij dat het CC Maasmechelen letterlijk in de periferie actief is. Etcetera sprak met een man die van het programmeren van kunst in een cultuurcentrum zijn levenswerk gemaakt heeft.

HUGO HAEGHENS Laat ons zeggen dat ik een liefhebber ben en dat het vanuit die passie is dat ik een aantal domeinen intensief volg – of probeer te volgen. Hedendaagse dans is een van mijn stokpaardjes, waarover ik ook theoretisch reflecteer; ik tracht die reflectie bij anderen trouwens aan te moedigen. Dan is er jazz. Vooral de laatste jaren is het terug tot mij doorgedrongen dat ik een groot jazzliefhebber ben. En als men me nu echt zou vragen 'Wat kan je niet missen?', dan zou ik antwoorden: de klassieke en de hedendaagse muziek, vooral de kamermuziek. Al sinds mijn zestiende ben ik enorm veel met muziek bezig, vandaar ook de kamermuziekreeks op het kasteeltje in Leut. Ik kan me niet richten op één gebied, dat zou ik te eng vinden, eigenlijk. En wat natuurlijk blijkt als je al die terreinen volgt, is dat je ook veel kruisverbanden ziet en verschillende

benaderingswijzen ziet terugkeren in de verschillende kunsten. Dat maakt het voor mij heel boeiend. Toen ik negen jaar geleden directeur van het CC Maasmechelen werd, wou ik wel de leiding opnemen, maar ik heb me toen ook voorgenomen om duidelijk inhoudelijk te blijven werken en met de materie bezig te zijn, met kunstenaars die dingen maken. Dat was de reden waarom ik deze job ambieerde en dat is wat ik nu nog steeds aan het doen ben. Hoe het uiteindelijk gelopen is, is het resultaat van die interesse voor het werk van kunstenaars, vaak ook kunstenaars die met hun eigen medium bezig zijn. Dat laatste is voor mij een heel belangrijk aandachtspunt binnen mijn kunstinteresse of mijn programmering: dat kunstenaars reflecteren over het medium, de presentatievorm of het dispositief waarin of waarmee ze werken. Ik zou niet

kunnen programmeren zonder af en toe een moment van reflectie in te bouwen. Vandaar de keuze om rond bepaalde thema's te werken, zoals in het theater bijvoorbeeld rond 'Hamlet' en onlangs rond 'Medea', vandaar ook de publicaties rond dans. Inleidingen en nabesprekingen zoals je die in vele centra ziet, organiser ik niet, of althans niet systematisch. Ik vind dat je die dingen thematisch moet benaderen, dat je je moet afvragen of de tijd rijp is om iets te doen, of er zich een gelegenheid of een noodzaak aandient. Het zal wel duidelijk zijn dat dit dus een heel persoonlijke zaak is, een manier van leven, eigenlijk, tien maanden aan een stuk. Wat ik heb uitgebouwd, steunt natuurlijk op een zeer sterke ploeg, en we merken ook dat we heel veel feedback en waardering krijgen, wat ons weer in staat stelt de nodige energie te blijven ontwikkelen.